

Alan Lezan

Novella

TANRI'NIN ÜVEY ÇOCUKLARI

Kobani

■ Yazar Notu

Bu kitap gerçek bir olaydan esinlenmiştir. 2014/2015 kışında, sözde “İslam Devleti”nin ilerleyişiyle Kürd kenti Kobanê boşaldı. Halk kaçtı, evler geride kaldı, sokaklar sessizleşti. Bu kaotik kaçışın ortasında bazı çocuklar — kasıt yüzünden değil, savaşın her karardan daha hızlı ilerleyen karmaşası yüzünden — geride kaldı.

Çatışmalar dindiğinde şehir bomboştu. Ne elektrik vardı ne yiyecek ne de insanlar. Sadece kış.

Bu sessizlikte, birkaç çocuk boş bir evde öldü. Silahla ya da doğrudan şiddetle değil; soğukla, açlıkla, yalnızlıkla — ve savaşlardan sonra çoğu zaman savaşın kendisinden daha güçlü olan unutuluşla. Ölümleri hiçbir zaman resmî olarak kaydedilmedi; isimleri günümüze ulaşmadı. Sadece bir fotoğraf kaldı ve daha sonra geri dönenlerin, o odaların sessizliğini görenlerin hafızası.

Bu kitap onların tam hikâyesini anlatmıyor. Olası bir hikâyeyi anlatıyor — yaşanmış olabilecek bir hikâyeyi; savaşın karmaşasında yüksek sesle değil, sessizce ölen çocukların yerine geçen bir hikâyeyi.

“Bu bir novella. Ama özü gerçek.”

Kitabın kapak fotoğrafı sosyal medyadan alınmıştır. Sahibi ya da çekeni bilinmese de, onu orada ölümsüzleştirdim — bir saygı ifadesi olarak.

■ PROLOG – Artık Nefes Almayan Şehir

İlk patlama güneşin doğmasından hemen sonra geldi. Kobanê'nin üzerine çöken sessizliği, ince bir kâğıdı yaran bir bıçak gibi parçaladı. Gri ve ağır bir toz yükseldi; sokakların üzerine ikinci bir kış gibi çöktü. Ayakta kalan birkaç ev, patlamanın gücüyle titredi; daha önce kırılmamış olan camlar da artık tamamen tuzla buz oldu.

Savaş yeni değildi. Sadece yaklaşıyordu.

Şehir, sesleri ayırt etmeyi öğrenmişti: uzaktan gelen topçu gürültüsünü, keskin tüfek çatırdamalarını, gökyüzünde yırtıcı kuşlar gibi süzülen uçakların derin uğultusunu. Ama o sabah bir şey farklıydı. Patlamalar daha hızlı, daha sık geliyordu; kontrolden çıkan bir kalp atışı gibi.

3

Rüzgâr, yanmış metalin ve ıslak toprağın kokusunu sokaklara taşıyordu. Yıkıntıların, çöken çatıların, topraktan fırlamış kırık kaburgalar gibi duran duvarların üzerinden esiyordu. Artık hiçbir çocuğun koşmadığı boş oyun alanlarının, yönünü kaybetmiş sokakların üzerinden geçiyordu. Kobanê, bir harabe labirentine dönüşmüştü; her yol daha derin bir sessizliğe çıkıyordu.

Şehirde kalan insanlar gölge gibi hareket ediyordu. Az konuşuyorlardı. Nadiren başlarını kaldırıyorlardı. Gökyüzünün onlara artık hiçbir şey vermeyeceğini biliyorlardı.

Bazı evler hâlâ ayaktaydı, ama sadece birer kabuktan ibaretti. İçeride devrilmiş masalar, ters dönmüş sandalyeler, bir zamanlar hikâyeler taşıyan yırtık halılar duruyordu. Duvarlar isten kararmış, zeminler molozla kaplanmıştı. Bazı odalarda

hâlâ bir oyuncak, bir ayakkabı, kimsenin artık yerden almadığı bir fotoğraf vardı.

Şehir ölü değildi. Ama başka türlü nefes alıyordu.

Kış her şeyi ağırlaştırıyordu. Geceler uzundu; soğuk her çatlağa, her kapı aralığına, her boşluğa sızıyordu. İnsanların üzerine görünmez bir ağırlık gibi çöküyor, onları yavaşça aşağıya doğru bastırıyordu. Ateş nadirleşmişti. Odun yok denecek kadar azdı. Elektrik çoktan kesilmişti. Karanlık, bir daha gitmeyen bir misafir olmuştu.

Bazen çığlıklar duyuluyordu. Bazen hiçbir şey.

Sokaklar boştu ama sessiz değildi. Savaş her köşede, her taşta, her nefeste konuşuyordu. Patlamalarda, silah seslerinde, yıkılmış pencerelerden uğuldayan rüzgârda konuşuyordu. Seslerin arasındaki boşlukta konuşuyordu — ki o boşluk her şeyden daha ağırdı.

4

Kobanê bir şehir olarak hatırlıyordu. Bir zamanlar gülen çocukları. Ekmek pişiren anneleri. Sabah işe giden babaları. Seslerle, kokularla, sıcaklıkla dolu öğleden sonraları.

Şimdi başka şeyleri hatırlıyordu. Kaybı. Korkuyu. Bitmeyen geceleri.

Savaş şehri sadece yıkmamıştı. Onu değiştirmişti. Zamanın doğru akmadığı bir yere dönüştürmüştü. Bazen şehir sanki bir şey bekliyormuş gibi görünüyordu — ama o şey hiç gelmiyordu.

Bir patlama daha toprağı titretti. Bir duman daha göğe yükseldi. Şehrin bir parçası daha çöktü.

Ve bir yerlerde, harabelerin arasında, artık adı olmayan sokakların içinde, kapısı kalmamış evlerin gölgesinde dört küçük siluet hareket ediyordu.

Şehir onları görmüyordu. Savaş onları duymuyordu. Kış onların adlarını bilmiyordu.

Ama onlar yürüyordu. Yürümeye devam ediyorlardı.

Ve kimse nereye gittiklerini bilmiyordu.

■ 1 – Her Şeyin Başladığı Sabah

Sabah, toz ve soğuk hava kokuyordu. Kobanê'nin üzerinde artık mavi olmayan bir gökyüzü asılıydı; dumanla kışın karıştığı, şehrin üzerine çökmüş ağır bir örtü gibi her nefesi bastıran bir gökyüzü. Gece gürültülü geçmişti; patlamalar ve uzaktan gelen makineli tüfek sesleriyle doluydu. Ama sabah huzur getirmedi. Sadece başka bir sesi getirdi: küçük adımların altında ezilen molozların hışırtısını.

5

Arin önden gidiyordu, her zaman yaptığı gibi. On iki yaşındaydı, ama hareketleri daha büyük bir çocuğunki gibiydi; sanki son haftalarda ona ait olmayan yıllar birikmişti. Bakışları tetikteydi — korkudan değil, alışkanlıktan. Artık sokak olmayan sokakları, ev olmayan evleri, kimse yokken hareket eden gölgeleri tanıyordu. Ardında üç kız yürüyordu; birbirlerine yakın, adımları hafif, gözleri geniş.

On yaşındaki Sarya, kollarını vücuduna sıkıca bastırmıştı. Üşüyordu, ama söylemiyordu. Annesi ona her zaman soğüğün şikâyetle gitmeyeceğini öğretmişti; insan sadece dayanmalıydı. Sarya deniyordu, ama bazen elleri titriyordu; o zaman kimse görmesin diye hızlıca kollarının içine saklıyordu.

Dokuz yaşındaki Hevi, küçük kumaş çantasını omzunda taşıyordu. İçinde artık yumuşak olmayan, bazı yerleri dökülmüş, sol gözü bir ipten ibaret olan oyuncak ayısı vardı. Çantayı kendisinin bir parçasıymış gibi sıkıca tutuyordu. Bazen farkında olmadan kumaşın üzerinden geçiyordu parmakları; onu sakinleştiren bir refleks gibi.

On bir yaşındaki Delvin ise hepsinin en sessiziydi. Az konuşurdu, ama konuştuğunda diğerleri dinlerdi. Gözleri karanlık ve dikkatliydi; diğerlerinin fark etmediği şeyleri görürdü: tozdaki izleri, duvarların ardındaki hareketleri, taze dumanla eski dumanın farkını. Daha cesur değildi, ama daha berraktı.

Bir zamanlar hayat dolu olan bir ara sokaktan geçiyorlardı. Arin burada tüccarların durduğunu, çocukların güldüğünü, kadınların sepet taşıdığını hatırlıyordu. Şimdi her şey sessizdi. Devrilmiş bir araba yolu kapatıyordu; tekerlekleri toprağa gömülmüş gibiydi. Bir duvarda yırtılmış bir afiş sallanıyordu; rüzgâr onu hafifçe hareket ettiriyor, sanki hâlâ bir şey söylemeye çalışıyordu.

6

“Daha kuzeye gitmeliyiz,” dedi Arin alçak bir sesle. “Orası daha sakin.”

“Sakin olmak güvenli olmak demek değil,” diye karşılık verdi Delvin.

Arin başını salladı. “Ama bir yere gitmemiz gerekiyor.”

Yürümeye devam ettiler. Zemin düzensizdi; taşlarla ve cam kırıklarıyla doluydu. Bazen uzaktan silah sesleri duyuluyor, bazen bir patlamanın boğuk gürültüsü geliyordu. Ama bu sesler artık şaşırtıcı değildi. Rüzgâr, soğuk ve toz gibi şehrin bir parçasıydı.

Bir kavşağa geldiklerinde Hevi durdu. Sağa baktı, sola baktı, sonra tekrar sağa. “Babam burada ekmek alırdı,” dedi kısık bir sesle. “İleride dükkân vardı.”

Arin onun baktığı yere baktı. Dükkân artık yoktu. Sadece yarısı çökmüş, dumanla kararmış bir duvar kalmıştı. Geri kalan taş yığınının ibaretti.

Hevi bir adım öne çıktı. Çantasını açtı ve oyuncak ayısını çıkardı. Onu sıkıca kendine bastırdı; sanki sadece kendisinin duyabileceği bir şey söylüyormuş gibi.

“Gidelim, Hevi,” dedi Sarya yumuşak bir sesle.

Hevi başını salladı, ama ayıyı çantasına koymadan önce bir kez daha geriye baktı.

7

Yürümeye devam ettiler ve ara sokak geniş bir meydana açıldı. Üç ev hâlâ yarı sağlam duruyordu. Pencereleeri kırılmış, kapıları yerinden oynamıştı, ama duvarlar ayaktaaydı. Arin durdu ve etrafına baktı.

“Biraz dinlenebiliriz,” dedi.

Kızlar hâlâ sağlam olan alçak bir duvara oturdular. Rüzgâr meydanın üzerinden esiyordu; soğuk ve keskin. Ama güneş dumanın arasından sızmaya çalışıyordu. Zayıf bir ışık çizgisi yere vurdu; Hevi elini uzattı, sanki o ışığa dokunmak ister gibi.

“Sence düzelir mi?” diye sordu Sarya.

Arin hemen cevap vermedi. Yıkıntılara, boş pencerelere, şehrin içinden yara gibi geçen sokaklara baktı.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Ama yürümeye devam etmeliyiz.”

Delvin ona baktı. “Nereye?”

Arin derin bir nefes aldı. “Belki hâlâ yıkılmamış bir yer vardır.”

Hevi çantasına baktı. “Annem Tanrı’nın bizi gördüğünü söylemişti.”

Arin ona döndü. “Belki görüyordur. Ama biz onun çocukları değiliz.”

Sarya başını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Arin şehre baktı; gökyüzüne, dumana, sessizliğe. “Biz Tanrı’nın üvey çocuklarıyız.”

Sözler havada asılı kaldı; ağır ve sessiz. Kimse cevap vermedi. Kimse karşı çıkmadı.

Rüzgâr meydanın üzerinden geçti. Uzak bir gürültü toprağı titretti. Çocuklar ayağı kalktı.

Ve yürümeye devam ettiler.

■ 2 – Kimsenin Artık Geçmediği Meydan

Meydan, dört çocuk ona ulaştığında sessizdi. Genişti, açıktı ve eskiden seslerle dolu bir yer olduğu belliydi. Şimdi boştu; sadece rüzgâr, yere ince bir tabaka hâlinde çöken tozu hafifçe hareket ettiriyordu. Güneş alçakta duruyordu; solgun bir ışık, neredeyse hiç ısıtmayan. Işığın bile yorgun görüldüğü bir kış günüydü.

Arin durdu ve etrafına baktı. Çevredeki binalar ağır hasar görmüştü. Bir evin ön duvarı tamamen yoktu; odalar açık yaralar gibi görünüyordu. Bir diğeri tamamen çökmüştü;

çatının bir parçası hâlâ eğri bir şekilde gökyüzüne uzanıyordu. Pencereler kararmıştı; sanki bir daha unutamayacakları bir şey görmüşlerdi.

“Burada fazla kalmamalıyız,” dedi Delvin sessizce. Sesi sakindi, ama gözleri harabelerin üzerinde huzursuzca dolaşıyordu.

“Biraz,” diye karşılık verdi Arin. “Dinlenmemiz gerekiyor.”

Sarya devrilmiş bir beton bloğa oturdu. Dizlerini kendine çekti ve meydanı izledi; sanki eskiden nasıl göründüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Belki burada oynamıştı. Belki burada gülmüştü. Ama anılar gelmedi. Sadece soğuk kaldı.

Hevi biraz uzakta duruyordu. Kumaş çantasını sıkıca tutuyordu; sanki ona tutunarak ayakta kalıyordu. Rüzgâr çantayı hafifçe çekiyordu, ama Hevi bırakmıyordu. Harabelere, yıkıntılara, boş pencerelere bakıyordu. Gözleri büyüktü; içinde diğerlerinin hemen fark etmediği bir şey vardı: korku ile özlemin karışımı.

“Ben burayı tanıyorum,” dedi aniden. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar hafifti.

Arin ona döndü. “Nasıl yani?”

Hevi meydanın kenarındaki yarı çökmüş binayı işaret etti. “Orada... annem bana bir kez bir atkı almıştı. Kırmızı. Hep takardım.”

Sarya hafifçe gülümsedi. “Bana anlatmıştın.”

Hevi başını salladı. “Onu hiç kaybetmeyeceğimi sanmıştım.”

Çantasını açtı ve oyuncak ayısını çıkardı. Küçükü, yıpranmıştı; kulaklarındaki tüyler incelmış, sol gözü bir ipten ibaretti. Onu kendine bastırdı; sanki ısıtıyormuş gibi. Rüzgâr biraz daha sert esti; birkaç toz tanesi ayının üzerine kondu. Hevi onları dikkatlice sildi.

“Annem onu bana beş yaşındayken vermişti,” dedi. “Beni korur demişti.”

Arin ona baktı. “Seni buraya kadar getirdi.”

Hevi gülümsedi, ama gülümsemesi zayıftı; uzun sürmedi. Yine binaya baktı — bir zamanlar dükkân olan yere. “Biraz bakmak istiyorum,” dedi.

“Ben de gelirim,” dedi Sarya.

Ama Hevi başını salladı. “Kısa bir süre. Hemen dönerim.”

Arin bir şey söylemek istedi, ama durdu. Hevi dikkatsiz değildi. Sadece dünya ondan bir şey almışken, onu geri bulmaya çalışan bir çocuktü.

Meydandan yavaşça yürüdü; rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu. Zemin taşlarla ve cam kırıklarıyla doluydu, ama dikkat etmedi. Giriş kısmı yarı göçmüş binaya doğru ilerledi. Kapının bir parçası hâlâ menteşede sallanıyordu; geri kalanı içeride gömülüydü.

Hevi durdu. İçeri baktı. Dükkân karanlıktı; sadece çatıda bir delikten ince bir ışık çizgisi düşüyordu. Raflar devrilmişti; duvarlarda birkaç kumaş parçası asılı kalmıştı. Toz ve soğuk hava kokuyordu.

Bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Ayaklarının altında molozlar hışırdadı. Oyuncak ayıyı kendine bastırdı; sanki ona yolu gösteriyormuş gibi.

“Anne?” diye fısıldadı. Bu bir çağrı değildi. Bir dilekti.

Rüzgâr çatının deliğinden içeri girip bir kumaş parçasını dalgalandırdı; bir çiviye takılı kalmıştı. Hevi ona baktı ve bir an için kırmızı atkı olduğunu sandı. Ama sadece rengini kaybetmiş bir perde parçasıydı.

Yaklaştı. Ayağının altındaki bir taş kaydı. Hafifçe sendeledi. Oyuncak ayı elinden kaydı.

“Hayır—”

Ayı yere düştü, yuvarlandı ve iki taşın arasına sıkıştı. Hevi diz çöktü; tam uzanacakken daha büyük bir taş yerinden oynadı. 11
Ayının üzerine düştü. Ağır değildi, ama yeterince ağırdı; ayıyı çıkaramıyordu.

“Lütfen...” Sesi titredi.

Taşı kaldırmaya çalıştı; çok ağırdı. İtmeye çalıştı; neredeyse hiç hareket etmiyordu. Elleri tozlandı, parmakları soğuktan kızardı.

“Lütfen... lütfen...” İtti, çekti, zorladı. Hiçbir şey olmadı.

Oyuncak ayı taşın altında kaldı; küçük bir tüy parçası dışarı çıkmıştı, ama tutamıyordu.

Hevi oturdu. Taşa baktı. Ayıya baktı. Sonra tekrar taşa.

Dudakları titredi. Gözleri doldu. Ellerini yere bastı; sanki düşmemek için tutunuyordu.

“Onu... kaybetmek istememiştim...” Kelimeler zor çıktı.

Sonra ağladı. Yüksek sesle değil. Çığlık atmadan. Güçlü olmaya çalışan ama artık gücü kalmayan bir çocuğun sessiz ağlayışıyla.

Meydanda Arin başını kaldırdı. Duymadı. Ama hissetti.

“Hevi?” diye seslendi Sarya.

Cevap gelmedi.

Arin yürümeye başladı. Delvin onu izledi. Sarya koştu.

Hevi’yi dükkânın içinde diz çökmüş halde buldular; elleri toz içinde, bakışı taşın üzerinde.

“Ne oldu?” diye sordu Arin.

Hevi başını salladı. Konuşamadı.

Sarya yanına diz çöktü. Ayıyı gördü. Taşı gördü. Hevi’nin ellerini gördü.

“Ah, Hevi...”

Hevi gözlerini sildi, ama yaşlar durmuyordu. “Kaybetmek istememiştim... istememiştim...”

Arin omzuna elini koydu. “Çıkaracağız.”

Taşı kaldırmaya çalıştı. Ağırdı. Çok ağır.

Delvin yardım etti. Sarya yardım etti. İttiler, çektiler, zorladılar.

Taş bir santim oynadı. Sonra durdu.

Arin Hevi’ye baktı. “Sonra tekrar deneriz.”

Hevi başını salladı. “O... burada kalacak...”

Ayıya baktı; taşın altında kalan küçük tüy parçasına. Parmak uçlarıyla dokundu.

“Kaybetmek istememiştim...”

Arin yanına diz çöktü. Bir şey söylemedi. Sadece kolunu onun etrafına sardı.

Hevi ağlamaya devam etti. Sessizce. Titreyerek. Çocukça.

Rüzgâr çatının deliğinden içeri girdi. Birkaç toz tanesi yere düştü. Dükân sessizdi.

Ve oyuncak ayı taşın altında kaldı.

Arin, Sarya ve Delvin'e baktı. "Üçümüz birlikte denersek olur," dedi.

Üçü aynı anda taşa yüklendi. Taş önce kıpırdamadı. Sonra, Arin'in omuzları titrerken, Sarya'nın nefesi kesilirken, Delvin'in elleri kayarken taş **birkaç santim** yükseldi.

Hevi, o anı bekliyormuş gibi, hızla eğildi. Küçük ayıyı taşın altından çekip çıkardı.

13

Ayı ezilmişti. Kumaşı yırtılmış, bir gözü kopmuş, üstü toz içindeydi. Ama oradaydı. Hevi'nin ellerindeydi.

Hevi, ayısını görünce önce bir an durdu — sanki inanmak istemiyordu. Sonra üstündeki tozu silkeledi, onu bağrına bastı ve sıkıca sarıldı. Ayıyı defalarca öptü; sanki onu geri getiren şey öpücükleriymiş gibi.

Arin, Sarya ve Delvin nefes nefese geri çekildiler. Taş tekrar yere düştü. Ama ayı artık taşın altında değildi.

■ 3 – Kimsenin Artık Hatırlamadığı Sokak

Rüzgâr dinmişti, ama soğuk kalmıştı. Şehrin üzerine atılmış, çıkarılamayan görünmez bir örtü gibiydi. Dört çocuk meydanı yavaşça terk etti; adımları dikkatliydi, sanki geride bıraktıkları yer onlardan bir şey alıp götürmüştü. Hevi arkasına bakmadı.

Kumaş çantasını sıkıca tutuyordu; artık daha hafifti, ama onu bırakmıyordu. Arin'in hemen arkasında yürüyordu, sanki onun yakınlığı bir şey daha kaybetmesini engelleyecekmiş gibi.

Önlerindeki sokak genişti, ama artık sokak olduğu bile zor anlaşılıyordu. Asfalt yer yer yarılmış, bazı bölümler bombaların açtığı çukurlarla delinmişti; karanlık yaralar gibi toprağa gömülmüşlerdi. Her yerde yıkıntılar vardı: taşlar, metal parçaları, kırılmış pencere çerçeveleri, kimsenin bir daha açmayacağı kapıların kalıntıları. Sağlı sollu duran evler boş kafatasları gibiydi; göz boşlukları hiçlişe bakıyordu.

Arin durdu ve yukarı baktı. Gökyüzü griydi, ama tekdüze değildi. İnce duman çizgileri göğü kesiyordu; sanki biri gökyüzünü parçalamaya çalışmıştı. “Batıya doğru gitmeliyiz,” dedi. “Belki orada hâlâ su vardır.”

14

Delvin başını salladı. “Eğer hat zarar görmediyse.”

“Deneyebiliriz,” dedi Arin.

Yürümeye devam ettiler. Sokak sessizdi, ama bu sessizlik huzurlu değildi. Yoğundu, ağırdı; söylenmemiş şeylerle doluydu.

Sarya birden durdu. “Bekleyin.”

Arin ona döndü. “Ne oldu?”

Sarya, cephesi yarı çökmüş bir binayı işaret etti. “Orası... eskiden bir okuldu.”

Hevi baktı. “Sen oraya mı gidiyordun?”

Sarya başını salladı. “Üçüncü sınıftaydım, o zaman...” Sesi inceldi, devam edemedi.

Arin yanına geldi. “Gitmek zorunda değiliz.”

“Biliyorum.” Sarya binaya baktı; sanki artık var olmayan bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu. “Sadece... görmek istedim.”

Yürümeye devam ettiler, ama Sarya bir kez daha geriye baktı, sonra gözlerini tekrar öne çevirdi.

Rüzgâr hafifçe esti; birkaç kâğıt parçası yer boyunca sürüklendi. Delvin birini aldı. Yarı yanmış bir okul defteriydi; kenarları kararmış, sayfaları dalgalanmıştı. İlk sayfada bir isim yazıyordu, ama neredeyse okunmuyordu. Delvin parmağını hafifçe üzerinden geçirdi; sanki kutsal bir şeye dokunuyormuş gibi.

15

“Burada olan birine ait,” dedi sessizce.

Arin deftere baktı. “Bırakalım.”

Delvin başını salladı ve defteri yere bıraktı. Rüzgâr onu tekrar aldı.

Yürümeye devam ettiler; sokak daralmaya başladı. Evler birbirine yaklaşmıştı; sanki yıkılmamak için birbirlerine yaslanıyorlardı. Bazı duvarlar o kadar inceydi ki, bir nefes bile onları çökertir gibi duruyordu.

Hevi durdu. “Bir şey duyuyorum.”

Arin dinledi. Uzak bir ses, çok hafif. Ne silah sesi. Ne patlama. Başka bir şey.

“Oradan geliyor,” dedi Hevi ve dar bir ara sokağı işaret etti.

Arin önden gitti. Ara sokak karanlıktı; zemin molozla doluydu. Bir metal parçası yolu kapatıyordu; Arin onu kenara itmek zorunda kaldı.

Ses belirginleştii. Hafif bir damlama. Su.

Sarya derin bir nefes aldı. “Belki bir su hattıdır.”

Sesi takip ettiler ve duvardan dışarı çıkmış bir boruya ulaştılar. Hasarlıydı, ama ucundan yavaşça su damlıyordu.

Arin diz çöktü. Elini altına tuttu. Su soğuktu, ama berraktı.

“İçebiliriz,” dedi.

Kızlar yanına diz çöktü. Dikkatlice içtiler; sanki değerli bir şeye dokunuyorlardı. Su metal tadı veriyordu, ama suydı. Yeterliydi.

Hevi ağzını sildi. “Bir daha su bulamayacağımı sanmışım.”

Sarya hafifçe gülümsedi. “Bulduk.”

Delvin boruya baktı. “Uzun sürmez.”

“Şimdi içelim,” dedi Arin.

Bir süre orada kaldılar; içtiler, dinlendiler. Rüzgâr ara sokaktan geçiyordu, ama eskisi kadar soğuk değildi. Belki de bir anlığına umut veren bir şey buldukları içindi.

Tam ayrılacakken arkalarından bir ses duyduklar. Hafif bir çatırdama. Arin döndü. Üstlerindeki duvarın bir kısmı gevşemişti. Bir taş düştü. Sonra bir tane daha.

“Geri!” diye bağırdı Arin.

Yan tarafa sıçradılar; duvarın bir bölümü çöktü ve birkaç taş yere düştü. Toz yükseldi; bir an boyunca hiçbir şey göremediler.

Hevi öksürdü. Sarya kolunu yüzüne kaldırdı. Delvin gözlerindeki tozu sildi.

Arin az önce durdukları yere baktı. “Dikkatli olmalıyız.”

“Dikkatliyiz,” dedi Delvin. “Şehir değil.”

Yavaşça yürümeye devam ettiler; adımları hafifti. Ara sokak geniş bir caddeye açıldı. Rüzgâr sertleşti; gökyüzündeki duman yoğunlaştı.

Hevi durdu. Kumaş çantasına baktı. Daha hafifti. Çok daha hafif.

Açtı. Boştu.

“Hayır...” Sesi neredeyse duyulmuyordu.

Arin ona döndü. “Ne oldu?”

Hevi çantaya baktı. Sonra yere. Sonra tekrar çantaya.

“O... yok...”

Sarya yanına geldi. “Ne yok?”

Hevi ona baktı; gözleri doldu. “Çanta... yırtılmış... fark etmedim...”

Delvin diz çöktü ve çantayı inceledi. Yan tarafında uzun bir yırtık. Kumaş incelmış, zayıflamıştı.

“Oyuncak ayı...” diye fısıldadı Hevi. “Yok...”

Sokağa baktı, ara sokağa baktı, yıkıntılara baktı.

“Kaybettim...”

Sesi kırıldı. Çantayı kendine bastırdı; sanki artık olmayan bir şeyi geri verecekmiş gibi.

Arin yanına diz çöktü. “Buluruz.”

Hevi başını salladı. “Yok... biliyorum...”

Yere oturdu. Omuzları titredi. Elleri boş çantayı sıkıyordu.

“Kaybetmek istememiştim... istememiştim...”

Sarya kolunu onun etrafına sardı. Delvin yanına oturdu. Arin sokağa baktı; ara sokağa, yıkıntılara.

Rüzgâr üzerlerinden geçti. Birkaç toz tanesi Hevi’nin saçlarına kondu. Silmedi.

18

Ağladı. Sessizce. Kırılgan bir çocuk gibi.

Şehir duymadı. Savaş duymadı. Sadece diğer üç çocuk duydu.

Ve gözyaşları azalınca kadar yanında kaldılar.

■ 4 – Kışın Yuttuğu Koku

Öğleden sonra griydi; güneş artık duman tabakalarını aşamıyordu. Dört çocuk, bir zamanlar Kobanê’nin en hareketli caddelerinden biri olan yoldan ilerliyordu. Şimdi cadde sessizdi; sanki ne için var olduğunu unutmuştu. Evler birbirine yakındı, ama içleri boştu; kimsenin artık yaşamadığı kabuklar gibi.

Arin önden gidiyordu; bakışları tetikteydi. Seslere, hareketlere, sessizliğe uymayan her şeye dikkat ediyordu. Ardında Sarya, Hevi ve Delvin yürüyordu. Konuşmuyorlardı.

Sabah yaşananlar üzerlerine çökmüştü; özellikle de artık boş olan kumaş çantasını hâlâ sımsıkı tutan Hevi'nin üzerine. Adımları yavaşlamıştı, ama diğerlerinden ayrılmıyordu.

Cadde, üç yanından evlerle çevrili küçük bir meydana açıldı. Ortada bir çeşme vardı, ama kuruydu. Taş kenarları isten kararmış, zemin cam kırıklarıyla kaplanmıştı. Arin durdu ve etrafına baktı.

“Burada biraz dinlenelim,” dedi.

Delvin başını salladı. “Her şeyi görebilecek kadar açık.”

Sarya çeşmenin kenarına oturdu. Ceketini kendine çekti; pek ısıtmıyordu. Rüzgâr meydanın üzerinden esiyor, toz ve soğuk hava kokusunu taşıyordu. Ama Sarya gözlerini kapadığında başka bir şey kokladı.

19

Buraya ait olmayan bir şey. Bu yıkılmış şehre uymayan bir şey. Başka bir zamandan gelen bir şey.

Gözlerini açtı, ama koku kaldı. Sıcak. Yumuşak. Tanıdık.

Hevi bunu ilk fark eden oldu. “Sarya? İyi misin?”

Sarya başını salladı, ama bakışlarını kaldırmadı. Sanki yerde sadece kendisinin görebileceği bir şey varmış gibi bakıyordu.

Arin yaklaştı. “Ne oldu?”

Sarya derin bir nefes aldı. “Ben... ekmek kokusu alıyorum.”

Hevi etrafa baktı. “Burada ekmek yok.”

“Biliyorum.” Sarya'nın sesi sakindi, ama içinde ince bir titreme vardı. “Sadece... koku. Hatırladım.”

Delvin yanına oturdu. “Anlat.”

Sarya ellerine baktı. Eller soğuktu, ama içinde sıcak bir şey hissediyordu; havadan gelmeyen bir sıcaklık.

“Annem her sabah ekmek pişirirdi,” dedi. “Güneş doğmadan önce. Koku bütün eve yayılırdı. Sıcaktı, yumuşaktı... günün iyi geçeceğini hissettirirdi.”

Yutkundu. Rüzgâr meydanın üzerinden geçti, ama neredeyse hissetmedi.

“Bazen yarı uykulu halde mutfağa giderdim. Annem beni sandalyeye oturtur, daha yeni çıkmış küçük bir parça verirdi. Hep çok hızlı yerdim. O da güler, yavaş olmamı söylerdi.”

Hevi hafifçe gülümsedi. “Güzelmış.”

“Evet.” Sarya çeşmenin kenarına baktı. “Son kez ne zaman kokladığımı hatırlamıyorum. Belki... kaçmadan önce. Belki daha önce. Tam bilmiyorum.”

Arin karşı tarafa oturdu. Bir şey söylemedi. Sarya’ya baktı; bakışında nadir görülen bir şey vardı: kaygı.

Sarya yeniden nefes aldı; kokuyu tutmaya çalışır gibiydi. “Unuttuğumu sanmıştım. Ama şimdi... yine burada.”

Delvin kolunu onun koluna koydu. “Böyle şeyler unutulmaz.”

Sarya başını salladı, ama gözleri doldu. Birden değil. Patlama gibi değil. Yavaşça; bir kenardan taşan su gibi.

“Onu özlüyorum,” dedi kısık bir sesle. “Onu çok özlüyorum.”

Hevi yanına yaklaştı. “Biliyorum.”

Sarya gözlerini sildi, ama yaşlar durmuyordu. Sessizdi, neredeyse görünmezdi, ama oradaydı.

“Güçlü olduğumu sanmıştım,” dedi. “Ama değilim.”

Arin yere baktı. “Kimse bunun için yeterince güçlü değil.”

Sarya gözlerini kapadı. Koku hâlâ oradaydı. Sıcak. Yumuşak. Evden kalan son şey gibi.

“Keşke... bir kez daha...” dedi. Sesi kesildi.

Hevi kolunu ona doladı. Delvin de. Arin oturduğu yerde kaldı, ama biraz daha yaklaştı.

Kışın ortasında, yıkılmış bir şehirde, kurumuş bir çeşmenin kenarında oturdular. Ve bir anlığına ekmek kokusu, toz kokusundan daha güçlüydü.

Sarya ağlamaya devam etti. Sessizce. Titreyerek. Korkudan değil; geri gelmeyecek bir şeyi kaybetmiş bir insan gibi.

Rüzgâr meydanın üzerinden geçti. Birkaç toz tanesi taş kenara kondu. Güneş dumanı aşamadı.

Ama Sarya’nın hatırası kaldı. Sıcak. Yumuşak. Yıkılmamış.

21

5 – Şehrin Cevap Verdiği Gün

Akşam yaklaşırken hava daha da soğudu. Dört çocuk, Kobanê’nin içinden geçen uzun bir yara gibi duran bir caddede ilerliyordu. Rüzgâr sertleşmişti; gökyüzündeki duman yoğunlaşmıştı, sanki şehir göğü saklamaya karar vermişti. Savaşın sesleri son saatlerde hafiflemişti, ama kimse bunun iyi bir işaret olduğuna inanmıyordu. Kobanê’de sessizlik nadiren barış demekti.

Arin önden gidiyordu; bakışları ileriye sabitlenmişti. Gergin görünüyordu, ama panik içinde değildi. Şehri yeterince iyi tanıyordu; sessizliğin insanı kandırmasına izin verilmezdi. Ardında Sarya, Hevi ve Delvin yürüyordu. Birbirlerine yakın, adımları dikkatli, gözleri tetikteydi.

“Geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmamız gerekiyor,” dedi Arin, durmadan.

“Bir daha ara sokak değil,” dedi Delvin. “Duvarlar çok zayıf.”

“Biliyorum.” Arin sola, sonra sağa baktı. “Belki ileride.”

Caddenin sonunda bir bina yükseliyordu. Yarı yıkılmıştı, ama ön duvarı hâlâ ayaktaıdı. Pencereleir kırılmıştı, ama kapı menteşede duruyordu. En azından birkaç saatlik bir sığınak olabilecek bir yerdi.

Hevi durdu. “Bir şey daha kaybetmek istemiyorum.”

Arin ona döndü. “Artık hiçbir şey kaybetmeyeceksin. Birlikteyiz.”

Hevi başını salladı, ama yere baktı; sanki bu söze tam güvenemiyordu.

Binaya ulaştılar. Arin kapıyı dikkatlice itti. Kapı hafifçe gıcırdadı, ama açıldı. İçerisi karanlıktı; çatıda bir delikten ince bir ışık çizgisi düşüyordu. Zemin tozla kaplııdı, ama oturmak için yeterince düzdü. 22

“Burada kalıyoruz,” dedi Arin.

Kızlar duvara yaslanarak oturdular. Sarya dizlerini kendine çekti ve yere baktı. Hevi boş çantasını hâlâ sıkıca tutuyordu; sanki hâlâ ağırmış gibi. Delvin etrafı inceledi; dikkatli, ölçülü.

“Dışarıdan daha iyi,” dedi.

Arin başını salladı. “Şimdilik.”

Bir süre sessiz kaldılar. Rüzgâr çatının deliğinden içeri giriyor, soğuk hava taşıyordu. Ama oda yeterince korunaklııdı; üşümüyorlardı. Sessizlik ağırdı, ama tehditkâr değıildi. Sadece vardı; artık hareket etmeyen bir şehrin parçası gibi.

Sarya birden başını kaldırdı. “Duyuyor musunuz?”

Arin dinledi. Uzak bir ses. Ne silah sesi. Ne patlama. Başka bir şey.

“Dışarıdan geliyor,” dedi Delvin.

Arin ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktı. Cadde boştu, ama gökyüzü sakin değildi. Havada derin bir uğultu vardı; yavaşça yaklaşan bir ses.

“Uçaklar,” dedi Arin.

Hevi çantasını kendine çekti. “Buraya mı geliyorlar?”

“Bilmiyorum.” Arin kapıyı kapattı. “Ama burada kalıyoruz. Dışarı çıkarsak çok görünür oluruz.”

Uğultu güçlendi. Binanın duvarları hafifçe titredi. Tavandan 23
toz döküldü.

Sarya yukarı baktı. “Bu sesi sevmiyorum.”

“Kimse sevmez,” dedi Delvin.

Uğultu daha da yükseldi. Sonra bir patlama duydu. Yakın değildi, ama yeterince yakındı; zemin titredi.

Hevi ellerini kulaklarına bastı. “İstemiyorum... istemiyorum...”

Arin yanına diz çöktü. “Burada değil. Bize vurmadılar.”

Ama bir sonraki patlama daha yakındı. Oda sarsıldı. Duvarın bir parçasından sıva düştü.

Sarya ayağa fırladı. “Arin—”

“Eğilin!” diye bağırdı.

Eğildiler. Zemin titredi. Bir patlama daha. Daha yakın.

Delvin kapıya baktı. “Daha da yaklaşırsa çıkmamız gerekecek.”

“Hayır,” dedi Arin. “Dışarıda hedef oluruz.”

Bir sonraki patlama o kadar yakındı ki pencere çerçeveleri titredi. Boğuk bir gürültü, ardından derin bir uğultu. Dışarıdaki rüzgâr güçlendi; sanki patlama onu uyandırmıştı.

Hevi titremeye başladı. “Ölmek istemiyorum.”

Arin kolunu ona doladı. “Ölmeyeceksin. Bugün değil.”

Sarya ona baktı. “Bunu nasıl bilebilirsin?”

Arin cevap vermedi. Duvara baktı; hafifçe titriyordu. Tavana baktı; toz dökülüyordu. Kapıya baktı; hafifçe sallanıyordu.

Savaş artık uzakta değildi. Buradaydı.

Bir patlama daha. Daha yakın. Zemin öyle şiddetli sallandı ki çocuklar tutunmak zorunda kaldı. 24

“Çıkmalıyız!” diye bağırdı Delvin.

Arin kapıya baktı. Haklı olduğunu biliyordu. Bir sonraki mermi daha yakın olursa bina dayanmazdı.

“Çabuk!” diye bağırdı. “Herkes dışarı!”

Kapıya koştular. Arin kapıyı itti. Rüzgâr yüzlerine çarptı; toz ve dumanla doluydu.

Gökyüzü artık gri değildi. Siyah. Kızıl. Hareket dolu.

Bir uçak üzerlerinden geçti; çok alçaktı, olması gerekenden çok daha alçak. Bir patlama daha oldu; bu kez arkalarında. Az önce sığındıkları binanın bir kısmı çöktü.

Hevi çığlık attı. Sarya sendeledi. Delvin onu çekip devam ettirdi.

Arin geriye baktı. Duvarın bir kısmı çökmüştü. Oda artık güvenli değildi.

“Devam!” diye bağırdı.

Caddede koşmaya başladılar; rüzgâr yüzlerine vuruyordu. Gökyüzü uğulduyordu. Toprak titriyordu. Şehir cevap veriyordu.

Ve çocuklar ilk kez Kobanê’nin sadece yıkılmış bir yer olmadığını hissettiler — yaşayan bir şey olduğunu. Ve bu yaşamda artık kendilerine ait hiçbir şey kalmadığını.

■ 6 – Her Şeyin Koptuğu An

Gece henüz tam çökmemişti, ama karanlık çoktan şehrin üzerine yayılmaya başlamıştı. Gökyüzü ağır bir griydi; duman çizgileri onu yara izleri gibi kesiyordu. Dört çocuk, hiç bilmedikleri bir caddede ilerliyordu. Başka çareleri yoktu. Sığınmaya çalıştıkları bina arkalarında çökmüştü ve savaş o kadar yaklaşmıştı ki patlamanın tozu hâlâ saçlarında duruyordu.

Arin hızlı yürüyordu, ama düşünmeden değil. Önüne, yukarıya, sağa sola bakıyor; sanki şehri okumaya çalışıyordu. Ardında Sarya, Hevi ve Delvin vardı. Yorgundular, ama adımlarını bırakmıyorlardı. Korku onları ileri itiyordu, ama bunu konuşmuyorlardı. Böyle anlarda kelimeler işe yaramazdı.

“Sağlam bir yer bulmamız gerekiyor,” dedi Arin, arkasına bakmadan.

“Burada hâlâ sağlam bir şey kaldı mı?” diye sordu Delvin.

Arin cevap vermedi. Haklı olduğunu biliyordu.

Cadde, eskiden küçük bir pazar olan açık bir alana açıldı. Birkaç tezgâh hâlâ ayakta idi, ama boştu; çatıları çökmüş, ahşap direkleri dumanla kararmıştı. Meydanın ortasında devrilmiş bir araba duruyordu; tekerlekleri yarı toprağa gömülmüştü.

Sarya durdu. “Ben burayı tanıyorum.”

Arin ona döndü. “Buraya mı gelirdin?”

“Evet.” Sarya yıkıntılara baktı. “Annem bazen buradan sebze alırdı. Ben de gelirdim.”

Hevi yanına geldi. “Artık hiç benzemiyor.”

“Hayır.” Sarya yere baktı. “Hiç.”

Arin bir şey söylemek istedi, ama bir ses onu durdurdu. Derin, boğuk bir gürültü. Ne uçak sesi. Ne topçu. Başka bir şey.

“Bu neydi?” dedi Hevi.

Delvin yukarı baktı. “Yakındı.”

Arin elini kaldırdı. “Herkes yere.”

Devrilmiş arabanın arkasına çömeldiler. Rüzgâr sertleşti; birkaç taş yer boyunca yuvarlandı. Sonra bir patlama daha geldi. Bu kez daha yakın. Çok daha yakın.

Zemin titredi. Meydanın kenarındaki bir binanın bir bölümü çöktü. Toz yükseldi; bir an boyunca hiçbir şey göremediler.

“Buradan uzaklaşmalıyız!” diye bağırdı Arin.

Koştular. Meydandan uzaklaşıp dar bir ara sokağa girdiler. Toz havada ağırdı; rüzgâr onu yüzlerine taşıyordu. Sarya öksürdü. Hevi sendeledi. Delvin onu çekip devam ettirdi.

Arin arkaya baktı. “Daha hızlı!”

Ara sokağın sonuna ulaştılar, ama büyük bir beton blok yolu kapatıyordu. Arin onu itmeye çalıştı; çok ağırdı.

“Geri dönmeliyiz!” dedi Delvin.

“Hayır!” diye bağırdı Arin. “Orası çok açık.”

Bir patlama daha. Bu kez o kadar yakındı ki ara sokak sarsıldı. Sağdaki duvarın bir kısmı çöktü. Taşlar düştü. Toz. Ahşap parçaları.

Hevi çılgılık attı. Sarya yana sıçradı. Delvin eğildi.

Arin yukarı baktı. Büyük bir taş yerinden kopuyordu. Düştü.

“Sarya!” diye bağırdı Arin.

Sarya geri sıçradı, ama taş tam önüne düştü. Darbe toz ve parçaları havaya savurdu. Sarya sendeledi ve geriye düştü.

“Hevi!” diye bağırdı Sarya.

Arin ona koştu. “İyi misin?”

Sarya başını salladı; elleri titriyordu. “Sanırım... evet.”

Ama Arin ona yardım edemeden yeni bir ses duydular. Derin, uzun bir çatırdama. Sol duvar hareket etmeye başladı.

“Kenara!” diye bağırdı Delvin.

Ayrıldılar. Duvar çöktü. Bir kısmı tam aralarına düştü.

Toz yükseldi. Taşlar yuvarlandı. Zemin titredi.

Toz dağıldığında Arin hemen ne olduğunu gördü.

Duvar ara sokağı ikiye bölmüştü.

Bir tarafta Arin ve Sarya. Diğer tarafta Hevi ve Delvin.

“Hayır!” diye bağırdı Hevi. Taşların üzerine çıkmaya çalıştı, ama çok yüksekti, çok gevşekti.

“Dur!” diye bağırdı Arin. “Sakın!”

Delvin onu tuttu. “Çok tehlikeli.”

Arin taşların arasından geçmeye çalıştı. İtti, çekti, zorladı. Hiçbir şey hareket etmedi.

“Arin!” dedi Sarya. “Başka bir yol bulmalıyız!”

Arin taş duvarına baktı. Çok yüksekti. Çok ağırdı. Çok yeni çökmüştü.

“Hevi!” diye bağırdı. “Delvin! Meydana geri dönün! Biz diğer taraftan geliriz!”

Hevi başını salladı. “Siz olmadan gitmek istemiyorum!”

“Gitmelisiniz!” diye bağırdı Arin. “Burada kalırsanız daha fazla fazlası çöker!”

28

Delvin taşlara baktı. Arin’in haklı olduğunu biliyordu.

“Hevi,” dedi yumuşak bir sesle. “Gitmemiz gerekiyor.”

Hevi taşlara baktı. Sonra Arin’e. Sonra Sarya’ya.

“Lütfen çabuk gelin,” dedi.

Arin başını salladı. “Geleceğiz.”

Delvin Hevi’yi çekti. Ara sokaktan geri koştular, meydana doğru.

Arin onları görebildiği yere kadar izledi.

Sarya ona baktı. “Şimdi ne olacak?”

Arin derin bir nefes aldı. “Onlara ulaşacak bir yol bulacağız.”

Ama tam hareket edeceklerken gökyüzünde yeniden o derin uğultu yükseldi.

Savaş henüz bitmemişti. Ne bugün. Ne burada.

Ve Arin ile Sarya ilk kez dördü bir arada olmamanın nasıl hissettirdiğini anladı.

■ 7 – Geri Dönmeyen Gölge

Gece tamamen çökmüştü; karanlık Kobanê'nin üzerine ağır bir örtü gibi yayılmıştı. Dört çocuk ayrılmıştı, ama kaybolmamıştı. Arin ile Sarya çöken ara sokağın etrafından dolaşacak bir yol bulmuş, Hevi ile Delvin'i arıyordu; onlar pazara geri koşmuşlardı. Rüzgâr soğuk esiyordu, savaşın sesleri yeniden yükselmişti. Şehir, o gecelerden birinde, uyumuyordu.

Arin hızlı ama dikkatli yürüyordu. Her köşede saklanabilecek tehlikeyi biliyordu. Sarya hemen arkasındaydı; adımları hafif, gözleri tetikte. Konuşmuyorlardı. Kelimeler, çevredeki sesleri duymalarını engellerdi.

Pazara ulaştıklarında meydan boştu. Devrilmiş araba hâlâ ortada duruyordu; tezgâhlar aynıydı, ama hava farklıydı. Daha ağır. Daha yoğun. Sanki burada bir şey olmuş ve havayı değiştirmişti.

“Hevi?” diye fısıldadı Sarya.

Cevap yok.

“Delvin?” dedi Arin.

Sadece rüzgâr cevap verdi.

Meydanı geçtiler, iz aradılar. Arin yere baktı, taşlara, yıkıntılara. Hiçbir şey. Ne ayak izi. Ne hareket. Ne ses. Sadece sessizlik.

“Belki devam etmişlerdir,” dedi Sarya.

Arin başını salladı, ama ikna olmamıştı. “Onları bulmalıyız.”

Hevi ile Delvin’in gittiği yöne doğru ilerlediler. Sokak dardı; evler birbirine yakındı, pencereler karanlıktı. Rüzgâr ara sokaktan geçiyor, toz ve soğuk hava taşıyordu.

Birkaç dakika sonra bir ses duydular. Hafif. Titrek. Neredeyse bir hıçkırık gibi.

Arin durdu. “Bu Hevi.”

Hızlandılar. Hıçkırık belirginleşti. Sonra gördüler.

Hevi yerde oturuyordu; dizlerini kendine çekmiş, boş kumaş çantasını sıkıca tutuyordu. Omuzları titriyordu, gözleri kızarmıştı. Delvin yanında duruyordu, ama Hevi’ye bakmıyordu. Bir evin duvarına bakıyordu; sanki diğerlerinin göremediği bir şey görüyormuş gibi.

30

“Hevi!” diye seslendi Sarya ve yanına çöktü.

Hevi başını kaldırdı; gözleri yaş doluydu. “Ben... sizin gelmeyeceğinizi sandım...”

Sarya kolunu ona doladı. “Buradayız.”

Arin Delvin’e baktı. “Ne oldu?”

Delvin hemen cevap vermedi. Duvara bakmaya devam etti. Sonra derin bir nefes aldı.

“Onu burada kaybettim.”

Arin yaklaştı. “Kimi?”

Delvin ona baktı. Gözleri kızarmamıştı, ama boştu. “Kız kardeşimi.”

Sarya başını kaldırdı. “Kız kardeşini?”

Delvin başını salladı. “Beş yaşındaydı. Kaçarken beraberdik. Elini tutuyordum. Çok sıkı. Ama patlama olunca...” Tekrar duvara baktı. “Onu bıraktım.”

Hevi gözlerini sildi. “Delvin...”

“Onu aradım.” Delvin’in sesi sakindi, ama içinde kırık bir şey vardı. “Her yerde adını söyledim. Sokaklarda koştum. Kimsenin kalmadığı evlere baktım. Yıkıntılarda aradım. Ama yoktu.”

Arin duvara baktı. Dumanla kararmış, bir kısmı çökmüş, geri kalanı çatlak. “Burada mı?”

“Evet.” Delvin yere bir noktayı işaret etti. “Burada duruyordu. Biliyorum. Ayakkabılarını hatırlıyorum. Kırmızıydı. Çok severdi.”

Sarya yere baktı. “Onu... buldun mu?”

Delvin başını salladı. “Hayır. Sadece atkısını buldum. Şurada.” Duvarın yanındaki bir noktayı gösterdi. “Aldım. Ama yanmıştı. Saklayamadım.”

Hevi elini Delvin’in koluna koydu. “Üzgünüm.”

Delvin ona baktı. “Onu bırakmak istemedim. Kaybetmek istemedim. Elini tutuyordum. Çok sıkı. Ama bıraktım.”

Arin yanına çöktü. “Senin suçun değildi.”

“Hayır.” Delvin yere baktı. “Tutmalıydım.”

Sarya başını salladı. “Delvin... sen çocuktun.”

“Ben hâlâ çocuğum.” Delvin’in sesi çok hafifti. “Ama öyle hissetmiyorum.”

Hevi’nin yanına oturdu. Ellerini kucağında tuttu; hareketsiz, sessiz.

“Bazen onu görüyorum,” dedi. “Gerçek değil. Sadece... aklımda. Nasıl güldüğünü. Nasıl koştuğunu. Bana nasıl seslendiğini. Bazen duyuyorum. Ama döndüğümde kimse yok.”

Hevi başını Delvin’in omzuna yasladı. “Biliyorum nasıl bir şey.”

Delvin ona baktı. “Sen oyuncak ayını kaybettin.”

Hevi başını salladı. “Evet.”

“Ben kız kardeşimi kaybettim.” Delvin tekrar duvara baktı. “Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.”

Arin elini Delvin’in sırtına koydu. “Artık birlikteyiz.”

Delvin başını salladı, ama bakışlarını kaldırmadı. “Biliyorum.”

Rüzgâr ara sokaktan geçti. Birkaç toz tanesi yere kondu. Gece 32 karanlıktı, ama sessiz değildi. Savaş yakındı, ama bir anlığına en önemli şey değildi.

Çocuklar birlikte oturdular. Hevi sessizce ağladı. Sarya onu tuttu. Arin sokağı izledi, tetikte. Delvin duvara baktı; kız kardeşini kaybettiği yere.

Ve ayrılıktan sonra ilk kez yine dört kişi gibi hissettiler.

Ama artık tam değildiler.

8 – Arin’in Durduğu Gün

Sabah soğuktu; hava duman kokuyordu. Dört çocuk geceyi birlikte geçirmişti — yarısı çökmüş bir evde, çatısı artık sadece yarım olan bir yerde birbirlerine sokularak. Rüzgâr açık yerlerden içeri giriyor, soğuğu beraberinde getiriyordu; ama birbirlerine sarılarak ısınmışlardı. Kimse iyi uyumamıştı, ama

birlikteydiler. Bu şehirde bundan fazlasını nadiren bulabiliyorlardı.

Arin ilk uyanan oldu. Duvarın bir zamanlar pencere olan boşluğundan dışarı baktı. Sokak boştu, ama sessiz değildi. Uzakta topçu ateşinin boğuk gürültüsü duyuluyordu; şehrin içinden geçen bir kalp atışı gibi. Bu sesi tanıyordu. Ne anlama geldiğini biliyordu.

Sarya yavaşça doğruldu. “Gün mü doğuyor?”

“Az kaldı,” dedi Arin.

Hevi ve Delvin de kısa süre sonra uyandı. Hevi gözlerini ovuşturdu; Delvin sert zeminde uyumaktan ağrıyan bacaklarını uzattı.

33

“Devam etmeliyiz,” dedi Arin. “Burada kalamayız.”

Kimse karşı çıkmadı. Bu şehirde hiçbir yer uzun süre güvenli değildi.

Binayı terk edip sokağa çıktılar. Rüzgâr yüzlerine vuruyordu; gökyüzündeki duman yoğunlaşıyordu. Savaşın sesleri bugün daha yüksekti. Şehir sadece yıkılmış değildi — savaşıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Hevi.

“Güneye,” dedi Arin. “Orada hâlâ ayakta olan evler olabilir.”

Delvin ona baktı. “Yolu biliyor musun?”

Arin başını salladı. “Eskiden sık sık giderdim.”

Yürümeye devam ettiler. Sokak yıkıntılarla doluydu; bazı yerlerde çökmüş duvarların üzerinden tırmanmaları gereki-

yordu. Rüzgâr sertleşti; duman gözlerini yakıyordu. Ama durmadılar. Adım adım ilerlediler.

Bir süre sonra bir kavşağa ulaştılar. Arin durdu. Sola baktı. Sonra sağa. Sonra tekrar sola.

Sarya bunu fark etti. “Ne oldu?”

Arin hemen cevap vermedi. Yarı çökmüş bir binaya bakıyordu. Çatının bir kısmı yoktu; pencereler dumanla kararmıştı.

“Bu evi tanıyorum,” dedi sessizce.

Hevi yanına geldi. “Buraya mı geldin?”

Arin başını salladı. “Evet.”

Delvin ona baktı. “Kim yaşıyordu burada?”

Arin derin bir nefes aldı. “Annem.”

Diğerleri konuşmadı. Eve baktılar — artık bir yuva gibi görünmüyordu. Sadece bir şey kaybetmiş bir harabe gibiydi.

Arin yavaşça yürüdü. Adımları sakindi, ama ağırdı. Arkasına bakmadı. Sadece eve baktı.

Kapı menteşede eğri duruyordu. Arin onu itti. Kapı sessizce açıldı.

İçerisi karanlıktı. Her yer toz içindeydi. Bir masa devrilmiş halde duruyordu; yanında bir sandalye. Köşede yarısı yanmış bir halı vardı.

Arin durdu. Masaya baktı. Sandalyeye baktı. Haliya baktı.

“Burada...” dedi, ama devam edemedi.

Sarya dikkatlice içeri girdi. “Arin... zorunda değilsin—”

“Zorundayım.” Arin odanın içine doğru yürüdü. Dumanla kararmış duvara baktı. Zemindeki cam parçalarına baktı. Bir zamanlar raf olan boşluğa baktı.

“Ben buradaydım, o zaman...” Yine sustu.

Hevi yaklaştı. “Ne oldu?”

Arin yere baktı. Elleri hafifçe titriyordu.

“Sabah erkendi,” dedi. “Annem su almaya çıkmıştı. Ben hâlâ yataktaydım. İlk patlamayı duydum. Sonra ikinciyi. Sonra üçüncüyü.”

Duvara baktı. “Dışarı koştum. Onu gördüm. Orada yatıyordu.” 35
Zemindeki bir noktayı işaret etti. “Artık nefes almıyordu.”

Sarya elini ağzına götürdü. Hevi yere baktı. Delvin Arin’e baktı.

“Onu çağırdım,” dedi Arin. “Salladım. Elini tuttum. Ama o...”
Sesi inceldi.

“Onu taşımak istedim,” dedi. “Ama yapamadım. Çok küçüktüm. Çok zayıftım.”

Ellerine baktı. “Koştum. Onu orada bıraktım.”

Hevi yanına geldi. “Arin... yapabileceğin bir şey yoktu.”

“Vardı.” Arin ona baktı. “Onu yalnız bırakmamalıydım.”

Delvin başını salladı. “Sen çocuktun.”

“Ben hâlâ çocuğum.” Arin’in sesi çok hafifti. “Ama öyle hissetmiyorum.”

Yere oturdu. Annesinin yattığı yere. Tozu parmaklarıyla yokladı; sanki artık olmayan bir şeyi arıyordu.

“Bazen onu kokluyorum,” dedi. “Gerçek değil. Sadece... aklımda. Nasıl yemek pişirdiğini. Nasıl güldüğünü. Bana nasıl seslendiğini.”

Sarya yanına diz çöktü. “Biliyorum.”

Arin yere baktı. Gözleri doldu. Birden değil. Sessizce. Yavaşça.

“Onu kaybetmek istememiştim,” dedi. “İstememiştim...”

Hevi kolunu ona doladı. Delvin diğer yanına oturdu. Sarya elini tuttu.

Arin ağladı. Sessizce. Titreyerek. Korkudan değil — geri gelmeyecek bir şeyi kaybetmiş bir insan gibi.

Rüzgâr çatının boşluğundan içeri girdi. Birkaç toz tanesi yere 36 kondu. Şehir sessizdi.

Ve Arin, annesinin öldüğü yerde oturmaya devam etti.

■ 9 – Geri Dönmeyen Baba

Sabah, çocukların artık tanıdığı bir sesle başladı: şehrin içinden ağır bir nefes gibi geçen uzak topçu gürültüsü. Gece soğuktu; rüzgâr, uyudukları binanın açık yerlerinden içeri dolmuştu. Kimse iyi uyumamıştı, ama birlikteydiler. Bu, şehirde onlara kalan tek dayanak olmuştu.

Arin yine ilk uyanandı. Duvarın bir zamanlar pencere olan boşluğundan dışarı baktı. Sokak boştu, ama hava ağırdı. Duman alçaktı; güneş gri tabakayı delmekte zorlanıyordu. “Devam etmeliyiz,” dedi.

Sarya yavaşça ayağa kalktı. Yorgun görünüyordu — bedensel değil, içsel bir yorgunluk. Hevi ve Delvin de kalktı; birlikte binayı terk ettiler.

Sokak dardı; evler birbirine yakındı, pencereler karanlıktı. Rüzgâr yüzlerine vuruyor, toz gözlerini yakıyordu. Yavaş yürüdüler, dikkatli, sessiz. Kimse konuşmadı. Bu şehirde her ses bir riskti.

Bir süre sonra bir kavşağa ulaştılar. Arin durdu. “Doğuya gidiyoruz,” dedi. “Belki hâlâ su vardır.”

Delvin başını salladı. “Hat zarar görmediyse.”

Yürümeye devam ettiler. Sokak, eskiden küçük bir meydan olan açık bir alana açıldı. Ortada bir çeşme vardı, ama kuruydu. Taş kenarları dumanla kararmış, zemin cam kırıklarıyla kaplanmıştı. 37

Sarya durdu. Çeşmeye baktı. Sonra evlere. Sonra tekrar çeşmeye.

“Burada...” dedi. Sesi çok hafifti. “Babam her zaman buradan su alırdı.”

Arin ona döndü. “Sık sık gelir miydiniz?”

Sarya başını salladı. “Evet. Her sabah. Su en önemli şeydir, derdi. Su yoksa gün yoktur.”

Hevi yanına geldi. “Sert biri miydi?”

“Hayır.” Sarya hafifçe gülümsedi. “Sakindi. Hiç bağırılmazdı. Öfkeyle değil, sakinlikle daha çok şey yapılır, derdi.”

Delvin çeşmeye baktı. “Onu en son ne zaman gördün?”

Sarya derin bir nefes aldı. “Kaçtığımız gün.”

Arin ona baktı. “Ne oldu?”

Sarya çeşmenin kenarına oturdu. Ellerini kucığında tuttu; hareketsiz, sessiz. “Sabah su almaya gitmişti. Ben hâlâ evdeydim. Annem beni uyandırdı, giyinmemi söyledi. Acele etmemiz gerektiğini söyledi.”

Hevi yanına oturdu. “Neden?”

“Çatışmalar yaklaşıyordu.” Sarya yere baktı. “Ayakkabılarımı giyerken ilk silah sesini duydum. Sonra ikincisini. Sonra çok fazlasını.”

Delvin önünde diz çöktü. “Peki baban?”

Sarya çeşmeye baktı. “Geri dönmedi.”

Arin karşı tarafa oturdu. “Onu aradın mı?”

“Evet.” Sarya’nın sesi inceldi. “Dışarı koştum. Annem beni tuttu, ama kurtuldum. Buraya koştum. Tam buraya.” Çeşmeyi işaret etti. “Kovasını gördüm. Şurada.” Yere bir nokta gösterdi. “Devrilmişti. Su dökülmüştü.”

Hevi yere baktı. “Peki baban?”

Sarya gözlerini kapadı. “Oradaydı.” Çeşmenin yanındaki bir noktayı işaret etti. “Yan yatmıştı. Artık nefes almıyordu.”

Delvin elini onun koluna koydu. “Üzgünüm.”

“Onu çağırdım,” dedi Sarya. “Salladım. Elini tuttum. Ama o...” Sesi kırıldı.

Arin yere baktı. “Yapabileceğin bir şey yoktu.”

“Vardı.” Sarya ona baktı. “Yanında kalmalıydım.”

Hevi başını salladı. “Hayır.”

“Evet.” Sarya’nın gözleri doldu. “Koştum. Annem beni çekti. Gitmemiz gerektiğini söyledi. Ama ben istemedim. Onun yanında kalmak istedim.”

Delvin ona baktı. “Sen çocuktun.”

“Ben hâlâ çocuğum.” Sarya’nın sesi çok hafifti. “Ama öyle hissetmiyorum.”

Çeşmeye baktı. Ellerin hafifçe titrediğini fark etti. “Bazen onu kokluyorum. Gerçek değil. Sadece... aklımda. Su kokusu. Kovayı taşıdığı anda ellerinin soğukluğu.”

Hevi kolunu ona doladı. “Biliyorum nasıl bir şey.”

Sarya ona baktı. “Onu kaybetmek istememiştim.”

Arin elini onun sırtına koydu. “Onu kaybetmedin. Seninle.”

Sarya başını salladı. “Hayır. O yok.”

Ağladı. Sessizce. Titreyerek. Korkudan değil — geri gelmeyecek bir şeyi kaybetmiş bir insan gibi.

Rüzgâr meydanın üzerinden geçti. Birkaç toz tanesi çeşmenin kenarına kondu. Şehir sessizdi. 39

Ve Sarya, babasının öldüğü yerde oturmaya devam etti.

■ 10 – Göğü Olmayan Gece

Karanlık Kobanê’nin üzerine ağır bir örtü gibi çökmüştü. Rüzgâr bile sessizleşmişti; sanki savaşın seslerini rahatsız etmek istemiyordu. Dört çocuk, Sarya’nın babasını kaybettiği meydanı geride bırakmış, güneye doğru ilerlemişti. Sokaklar daralmıştı; evler birbirine yaklaşmış, hava ağırlaşmıştı. Duman alçaktı; soğuk her boşluktan içeri sızıyordu.

Arin önden gidiyordu; bakışları ileriye sabitlenmişti. On iki yaşında değildi artık — gözleri daha yaşlıydı. Ardında Sarya, Hevi ve Delvin yürüyordu. Birbirlerine yakın, adımları hafif, omuzları gergindi. Kimse konuşmuyordu. Sessizlik rahatsız edici değildi — gerekliydi.

Bir süre sonra yarı ayakta duran bir binaya ulaştılar. Kapı içeri çökmüştü, ama duvarlar birkaç saatlik sığınak için yeterince sağlam görünüyordu. Arin kapıyı itti; içeri girdiler. Oda karanlıktı, ama tamamen değil. Çatıda bir delikten ince bir ışık çizgisi düşüyor, tozla kaplı zemini aydınlatıyordu.

“Burada kalıyoruz,” dedi Arin.

Kızlar duvara yaslanarak oturdular. Sarya dizlerini kendine çekti; Hevi boş kumaş çantasını sıkıca tuttu; Delvin etrafı dikkatle inceledi. Arin karşlarına oturdu, sırtını duvara dayadı.

Rüzgâr çatının boşluğundan içeri giriyor, soğuk hava taşıyordu. Ama oda yeterince korunaklıydı; üşümüyorlardı. Sessizlik ağırdı, ama tehditkâr değildi. Artık hareket etmeyen bir şehrin parçası gibiydi.

40

Bir süre sonra Sarya konuştu. “Bir sonraki geceden korkuyorum.”

Arin ona baktı. “Neden?”

“Çünkü her gece daha kötü oluyor.” Sarya’nın sesi sakindi, ama içinde ince bir titreme vardı. “Kaç gece daha dayanabileceğimizi bilmiyorum.”

Hevi başını Sarya’nın omzuna yasladı. “Bir şey daha kaybetmek istemiyorum.”

Delvin yere baktı. “Zaten yeterince kaybettik.”

Arin ellerine baktı. Soğuktu, ama içinde sıcak bir şey hissediyordu — havadan değil, diğerlerinden. “Dayanacağız,” dedi.

Sarya ona baktı. “Bunu nasıl bilebilirsin?”

Arin hemen cevap vermedi. Zemindeki ışık çizgisine baktı; yavaşça yer değiştiriyor, sanki odadan çıkmak istiyordu.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Ama yürümeye devam etmeliyiz.”

Hevi boş çantasına baktı. “Bazen artık görünmediğimizi düşünüyorum.”

Delvin başını salladı. “Kimseye.”

Arin onlara baktı. “Ama biz birbirimizi görüyoruz.”

Sarya hafifçe gülümsedi. “Ama bu yeter mi?”

Arin derin bir nefes aldı. Üç kızın yüzlerine baktı; gözlerine, ellerine, bu şehrin artık taşıyamadığı bedenlerine. “Biz diğerleri gibi değiliz,” dedi sessizce. “Artık kimseye ait değiliz.”

Hevi ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Arin yere baktı. “Biz Tanrı’nın üvey çocuklarıyız.”

Cümle odada asılı kaldı. Ağır. Sessiz. Kaçınılmaz.

Sarya gözlerini kapadı. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü öyle.” Arin’in sesi sakindi, ama içinde kırık bir şey vardı. “Biz onun çocukları değiliz. Bizi korumuyor. Bizi görmüyor. Biz sadece... geriye kalanlarız.”

Hevi gözlerini sildi. “Ama birbirimiz var.”

“Evet,” dedi Arin. “Birbirimiz var. Ve elimizde kalan tek şey bu.”

Delvin ona baktı. “Belki bu yeter.”

Arin başını salladı. “Belki.”

Bir süre sessiz kaldılar. Rüzgâr çatının boşluğundan içeri girdi. Birkaç toz tanesi yere düştü. Gece karanlıktı, ama sessiz değildi. Savaş yakındı, ama bir anlığına en önemli şey değildi.

Çocuklar birbirine yaklaştı. Korkudan değil. Soğuktan değil. Sadece artık birbirlerinden başka kimseleri olmadığını bildikleri için.

Arin üç kıza baktı. “Yarın devam edeceğiz.”

Sarya başını salladı. “Nereye?”

“Bilmiyorum.” Arin ışık çizgisine baktı. “Ama gideceğiz.”

Hevi başını Delvin’in omzuna yasladı. “Yalnız olmak istemiyorum.”

“Yalnız değilsin,” dedi Delvin.

Arin yere baktı. “Birlikteyiz. Sonuna kadar.”

Kimse karşı çıkmadı. Kimse sonun ne olduğunu sormadı. Kimse ne kadar yakın olduğunu merak etmedi.

Hepsi biliyordu.

Rüzgâr üzerlerinden geçti. Gece karanlık kaldı. Savaş yakın kaldı.

Ve dört çocuk birlikte kaldı — Tanrı’nın üvey çocukları olarak.

■ 11 – Sabahı Vaad Etmeyen Sokak

Gece henüz tam bitmemişti, ama sabah hiçbir rahatlama getirmiyordu. Hava öyle soğuktu ki her nefes acıtıyordu. Rüzgâr yıkıntıların arasından esiyor, toz ve yanmış metal kokusunu taşıyordu. Dört çocuk, geceyi geçirdikleri binanın önünde duruyordu. Yorgundular, tükenmişlerdi; soğuk bedenlerinin içine işlemişti.

Arin doğruya baktı. Gökyüzü griydi, ama tekdüze değildi. İnce duman çizgileri göğü kesiyor, sanki biri onu yırtmaya çalışıyordu. “Devam etmeliyiz,” dedi.

Sarya başını salladı, ama hareketleri yavaştı. Hevi boş kumaş çantasını sıkıca tutuyordu; içinde hiçbir şey kalmamıştı. Delvin etrafa bakıyordu — dikkatli, ölçülü — ama o da eskisinden daha zayıf görünüyordu.

Sokağa doğru yürüdüler. Rüzgâr yüzlerine vuruyor, toz gözlerini yakıyordu. Savaşın sesleri bugün farklıydı. Daha yüksek değil — daha yakın. Uzak tüfek sesleri, patlamaların boğuk gürültüsü, uçakların derin uğultusu duyuluyordu. Şehir artık sadece yıkılmış değildi. Tehlikeydi.

Bir süre sonra Hevi durdu. “Ben... bu kadar hızlı yürüyemem.”

43

Arin ona döndü. “Daha yavaş gideriz.”

Hevi başını salladı, ama yere baktı; sanki utanıyordu. “Sadece yorgunum.”

“Hepimiz yorgunuz,” dedi Delvin.

Yürümeye devam ettiler, ama daha yavaş. Sokak, eskiden küçük bir park olan açık bir alana açıldı. Birkaç ağaç hâlâ ayaktaydı, ama dumanla kararmıştı; dalları çıplaktı, gövdeleri çatlamıştı. Zemin sertti, donmuştu; bazı yerlerde ince bir kar tabakası tozla karışmış halde duruyordu.

Sarya durdu. “Bu yeri hatırlıyorum.”

Arin ona baktı. “Buraya mı gelirdin?”

“Evet.” Sarya ağaçlara baktı. “Bir kez babamla gelmiştim. Yazdı. Ağaçların yaprakları vardı. Sıcaktı.”

Hevi yanına geldi. “Artık hiç benzemiyor.”

“Hayır.” Sarya yere baktı. “Hiç.”

Delvin ağaçlara baktı. “Hiçbir şey eskisi gibi değil.”

Arin başını salladı. “Devam etmeliyiz.”

Parkın içinden geçtiler; adımları hafif, omuzları gergindi. Rüzgâr sertleşti; soğuk bedenlerine daha derin işliyordu. Hevi titremeye başladı. Sarya ceketini kendine çekti. Delvin dudaklarını sıkıca kapadı. Arin öne bakıyordu, ama adımları ağırlaşmıştı.

Bir süre sonra diğerlerinden daha geniş bir sokağa ulaştılar. Sağlı sollu evler ağır hasar görmüştü, ama bazı duvarlar hâlâ ayaktaydı. Rüzgâr açık pencerelerden içeri giriyor, soğuk ve toz kokusunu taşıyordu.

Hevi durdu. “Ben... artık yürüyemem.”

44

Arin ona döndü. “Dinleniriz.”

Ayakta kalan bir duvarın dibine oturdular. Zemin soğuktu, ama başka çareleri yoktu. Hevi başını Sarya’nın omzuna yasladı. Delvin Arin’in yanına oturdu. Kimse konuşmadı.

Bir süre sonra Sarya konuştu. “Şehrin artık bizi istemediğini hissediyorum.”

Delvin başını salladı. “Savaş başladığından beri kimseyi istemiyor.”

Hevi boş çantasına baktı. “Ölmek istemiyorum.”

Arin ona baktı. “Ölmeyeceksin.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?” dedi Hevi.

Arin hemen cevap vermedi. Sokağa baktı, evlere, gökyüzüne. Yanında oturan üç kıza baktı. Artık onları taşımayan şehre baktı.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Ama yürümeye devam edeceğiz.”

Delvin ona baktı. “Nereye?”

Arin derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum.”

Sarya kolunu Hevi’ye doladı. “Birlikteyiz.”

Arin başını salladı. “Evet.”

Rüzgâr sertleşti. Birkaç taş yer boyunca yuvarlandı. Soğuk daha keskinleşti.

Delvin ellerine baktı. “Parmaklarımı zor hareket ettiriyorum.”

“Hareket etmeliyiz,” dedi Arin. “Oturursak daha kötü olur.”

Yavaşça ayağa kalktılar. Hareketleri ağırdı; sanki görünmez bir şeye karşı savaşıyorlardı. Adım adım ilerlediler; bedenleri yorgun, gözleri tükenmişti.

45

Bir süre sonra yarı ayakta duran bir binaya ulaştılar. Kapı içeri çökmüştü, ama duvarlar birkaç saatlik sığınak için yeterince sağlam görünüyordu.

Arin kapıyı itti. İçeri girdiler. Oda karanlıktı, ama tamamen değil. Çatıda bir delikten ince bir ışık çizgisi düşüyor, zemini aydınlatıyordu.

“Burada kalıyoruz,” dedi Arin.

Kızlar duvara yaslanarak oturdular. Hevi başını Sarya’nın omzuna yasladı. Delvin yere baktı. Arin karşılıklarına oturdu.

Rüzgâr çatının boşluğundan içeri giriyordu. Birkaç toz tanesi yere düştü. Soğuk kalıyordu.

Bir süre sonra Sarya konuştu. “Artık çok ileri gidemeyeceğimizi hissediyorum.”

Arin ona baktı. “Yeterince gideceğiz.”

“Nereye?” dedi Delvin.

Arin ışık çizgisine baktı. “Bilmiyorum.”

Hevi gözlerini sildi. “Yalnız olmak istemiyorum.”

“Yalnız değilsin,” dedi Arin.

Birbirlerine yaklaştılar. Korkudan değil. Soğuktan değil. Artık sadece birbirlerine sahip olduklarını bildikleri için.

Rüzgâr üzerlerinden geçti. Gece soğuk kaldı. Savaş yakın kaldı.

Ve dört çocuk birlikte kaldı — eskisinden daha zayıf, ama hâlâ dört kişi.

■ 12 – Artık Bekleyemeyen Ev

Gün neredeyse bitmişti; ama karanlık her zamankinden daha hızlı çöktü. Gökyüzü ağırdı, duman alçaktı, soğuk ise şehrin her yarığından içeri sızıyordu. Dört çocuk, diğerlerinden daha geniş bir sokakta yavaşça ilerliyordu. Adımları ağırdı, omuzları düşmüştü, gözleri yorgundu. Yalnız yürümekten değil — her şeyden.

Arin önden gidiyordu, ama hareketleri eskisi kadar kararlı değildi. İleri bakıyordu, fakat bakışı artık keskin değildi. Ardında Sarya, Hevi ve Delvin yürüyordu. Birbirlerine yakındı, ama yakınlık bile onlara yeterince sıcaklık vermiyordu.

“Daha ne kadar?” diye fısıldadı Hevi.

Arin hemen cevap vermedi. Sağlı sollu duran evlere baktı. Birçoğu çökmüştü; bazıları yarım, bazıları tamamen. Ama ileride bir tanesi hâlâ ayakta idi.

“Az kaldı,” dedi sonunda.

Yürümeye devam ettiler. Rüzgâr sertleşti; soğuk daha keskinleşti. Sarya ceketini kendine çekti, Delvin dudaklarını sıktı, Hevi boş kumaş çantasını sanki onu koruyacakmış gibi tuttu.

Eve ulaştıklarında Arin durdu. Ev büyüktü, ama gösterişli değildi. Cephesi hasarlıydı, ama çökmemişti. Pencere kırılmıştı, ama çerçeveler duruyordu. Kapı eğriydi, ama hâlâ yerindeydi.

“Burada,” dedi Arin.

Sarya ona baktı. “Neden burası?”

Arin derin bir nefes aldı. “Çünkü hâlâ ayakta.”

Delvin başını salladı. “Bu yeter.”

47

Yavaşça eve doğru yürüdüler. Rüzgâr kırık pencerelerden içeri giriyor, toz ve soğuk hava taşıyordu. Hevi bir an durdu; sanki içeri girmek istemiyordu. Ama sonra diğerlerini takip etti.

Arin kapıyı itti. Kapı sessizce açıldı. İçerisi karanlıktı, ama tamamen değil. Çatıda bir delikten ince bir ışık çizgisi düşüyor, tozla kaplı zemini aydınlatıyordu.

“Burada kalıyoruz,” dedi Arin.

Kızlar duvara yaslanarak oturdular. Sarya dizlerini kendine çekti, Hevi başını Delvin’in omzuna yasladı, Delvin yere baktı. Arin karşılıklarına oturdu.

Rüzgâr çatının boşluğundan içeri giriyordu. Birkaç toz tanesi yere düştü. Soğuk kalıyordu.

Bir süre sonra Sarya konuştu. “Bacaklarımı neredeyse hissetmiyorum.”

Delvin başını salladı. “Ben de.”

Hevi boş çantasına baktı. “Çok yorgunum.”

Arin ona baktı. “Dinleneceğiz.”

“Ne kadar?” dedi Sarya.

Arin hemen cevap vermedi. Işık çizgisine baktı; yavaşça yer değiştiriyor, sanki odadan çıkmak istiyordu.

“Gerektiği kadar,” dedi sonunda.

Hevi başını Sarya’nın omzuna yasladı. “Bir daha dışarı çıkmak istemiyorum.”

“Çıkmak zorunda değiliz,” dedi Arin.

Delvin ona baktı. “Ciddi misin?”

Arin başını salladı. “Evet.”

Sarya yere baktı. “Ama burada kalamayız. Sonsuza kadar değil.”

Arin ona baktı. “Belki sonsuza kadar değil. Sadece... şimdi.”

Rüzgâr sertleşti. Birkaç taş yer boyunca yuvarlandı. Soğuk bedenlerine daha derin işledi.

Hevi titremeye başladı. “Açım.”

“Ben de,” dedi Sarya.

Delvin ellerine baktı. “Parmaklarımı zor hareket ettiriyorum.”

Arin yere baktı. “Dinleneceğiz. Sonra bakarız.”

Birbirlerine yaklaştılar. Korkudan değil. Soğuktan değil. Artık sadece birbirlerine sahip olduklarını bildikleri için.

Bir süre sonra Sarya konuştu. “Arin?”

“Evet?”

“Sence... biri bizi arıyor mu?”

Arin ona baktı. Gözleri yorgundu, ama berraktı. “Hayır.”

Hevi başını kaldırdı. “Neden?”

Arin derin bir nefes aldı. “Çünkü artık kimse yok.”

Delvin başını salladı. “Yalnızız.”

Sarya gözlerini kapadı. “Biliyorum.”

Rüzgâr üzerlerinden geçti. Gece daha da karardı. Soğuk daha da keskinleşti.

Hevi başını Delvin’in omzuna yasladı. “Uyumak istiyorum.”

“Uyu,” dedi Delvin.

Sarya da uzandı. Arin oturduğu yerde kaldı, ama gözleri 49
ağırlaştı.

Rüzgâr çatının boşluğundan içeri girdi. Birkaç toz tanesi yere düştü. Şehir sessizdi.

Ve dört çocuk o evde kaldı — güvenli olduğu için değil, sıcak olduğu için değil, artık yürüyemeyecek kadar bitkin oldukları için.

Bu bir kurtuluş yeri değildi. Sadece hâlâ ayakta olan bir yerdi.

Ve bazen bu kadarı yeterdi.

■ Epilog – Sessizliği Tutan Ev

Gece çökmüştü ve ev sessizdi. Rüzgâr kırık pencerelerden içeri giriyor, soğuğu beraberinde getiriyordu; ama artık eskisi kadar gür değildi. Şehir yorulmuştu. Savaş bitmemişti, ama uzaklaşmıştı — sanki hâlâ burada, yarı yıkılmış bir odada birbirine sokulmuş dört çocuğun olduğunu unutmuş gibi.

Arin duvara yaslanmıştı; dizleri hafif bükülü, gözleri yarı kapalı. Uyanıktı, ama neredeyse hiç hareket etmiyordu. Nefesi yüzeyseldi; elleri yerde, sakın. Yanında yatan üç kıza baktı. Karanlıkta birbirlerine sokulmuşlardı; soğuk arttığında hep böyle yaparlardı.

Sarya, Hevi ile Delvin'in arasında yatıyordu. Başını Hevi'nin omzuna yaslamıştı; elleri birbirine kenetlenmişti, sanki uykuda bile birbirlerini aramışlar gibi. Nefesi sakindi, ama zayıftı. Saatlerdir konuşmamıştı. Gözleri kapalıydı; yüzü huzurluydu, neredeyse rüya görüyormuş gibi.

Hevi ona çok yakın yatıyordu. Boş kumaş çantası yanında duruyordu; hâlâ onu tutuyordu, sanki içi doluymuş gibi. Nefesi hafifti, neredeyse duyulmazdı. Omuzları her nefeste azıcık kalkıyor, sonra tekrar düşüyordu. Günlerdir yorgundu, ama bugün farklıydı. Bugün yorgunluk sadece bedeninde değildi — her yerdeydi. 50

Delvin diğer tarafta yatıyordu. Gözleri kapalıydı; alnı sakindi. Uzun süre uyuyamamış, duvara bakmıştı — kız kardeşini kaybettiği duvara. Sonra diğerlerine bakmıştı. Bir noktadan sonra düşünmeyi bırakmıştı. Bir noktadan sonra sadece sessizleşmişti.

Arin onları izledi. Uyuduklarını biliyordu. Ve bir daha uyanmayacaklarını da biliyordu.

Hepsi aynı anda değil. Birden değil. Bir patlama ya da kurşunla değil. Yavaşça. Sessizce. Şehrin kendisi gibi.

Rüzgâr çatının boşluğundan içeri girdi. Birkaç toz tanesi yere düştü. Arin artık onları duymuyordu.

Gözlerini kapadı. Yorgun olduğu için değil. Korktuğu için değil. Artık görmesi gereken hiçbir şey kalmadığı için.

Annesini düşündü. Sesini. Ellerini. Onu kaybettiği sabahı. Sarya'nın babasını düşündü. Çeşmeyi. Devrilmiş kovayı. Hevi'nin oyuncak ayısını düşündü. Üzerine düşen taşı. Delvin'in kız kardeşini düşündü. Kırmızı ayakkabıları. Saklayamadığı yanmış atkıyı. Şehri düşündü. Sokakları. Yıkıntıları. Bir daha mavi olmayan gökyüzünü. Ve iki kez söylediği cümleyi düşündü. Ne kadar doğru olduğunu.

“Biz Tanrı'nın üvey çocuklarıyız.”

Bir daha söylemedi. Sadece düşündü. Sessizce. Kendi içinde. Rüzgâr üzerlerinden geçti. Gece karardı. Soğuk keskinleşti.

Arin nefes aldı. Sonra verdi. Sonra tekrar aldı. Yavaşça. Sakin. Kızların nefesini duydu. Zayıftı. Ama hâlâ oradaydı. Elini Sarya'nın elinin yanına koydu. Üzerine değil. Sadece yanına. Uyanırsa hissedebileceği kadar yakın. Sarya uyanmadı.

51

Hevi hafifçe kıpırdadı. Belirsiz bir titreme. Sonra hiçbir şey. Delvin nefes verdi. Uzun. Sonra tekrar aldı. Sonra daha kısa. Arin gözlerini kapadı. Rüzgârı duydu. Sessizliği duydu. Şehri duydu.

Sonra hiçbir şey duymadı.

Gece kaldı. Rüzgâr kaldı. Soğuk kaldı. Ev sessiz kaldı. Sessizliği tuttu. Çocukları tuttu. Ve dünya devam etti.